

Tönköl József

Hombár és vér

Köveket dobáltam, varas sárból
téptem ki vasnyelű kést,
lábamat vértelen rózsza,
füvek magja dörzsölte fehérre.

Fecskék suhantak előttem naphosszat,
kilenc hegyen túlra,
mégse mozdult tőlük a május,
csorba istállóablakban az újhold.

Csatakos csődört kantároztam,
titeket az Isten meg ne áldjon,
kőpárnából vetett ágyatok legyen,
ha más hazát keresnétek!

Merítettem hálót halfogásra,
a tó magasba fölcsapódó vize,
csak tudnám, milyen, talán fekete volt,
mint botokkal csapkodott lúdvérc.

Őseim gyűlnek, akár a halak,
amit nem látok, elmúlik,
minden este a szemem elé hoz
hombárt és vért.

Végül is

Mintha havas répát szednénk ki a földből,
kihúlnak az ujjaink, végül is jaj a világnak:
megfagy az asszony keze a tésztában,
megfagy kanca hasában a csikó.